

[Mogens Fog.]

raadets Pjece fra Efteraaret 1943, den Pjece, der indeholdt Skitsen til de Principper, som senere blev gennemført i den særlige Lovgivning, sagde: Ja, den Pjece indeholder jo kun det, vi andre mener ogsaa skal gennemføres efter Befrielsen, men I er i den heldige Situation at kunne sige det nu; det er vi ikke. — Lad mig præcisere, at det er en Holdning, jeg for mit Vedkommende meget vel mener kan forsvares, men vi har savnet en kraftig Bekendelse til dette Standpunkt fra de Politikeres Side, der var ansvarlige ogsaa under Krigen. Det vilde have tjent til Afklaring baade hos Befolkningen og i Domstolene, og det vilde have bidraget til at fjerne det helt urimelige Forhold, at de, som er misfornøjede med Forræderilov og Værnemagerlov, ensidigt vender deres Harme mod Modstandsbevægelsen, men glemmer, at disse Love blev vedtaget i dette høje Ting, og bidraget til at fjerne det urimelige Forhold, at man vil insinuere, at de blev vedtaget under ydre Pres, hvilket ikke alene er usandt, men ogsaa er en lige stor Fornærmelse over for de saakaldte politiske Repræsentanter og over for Modstandsbevægelsens Repræsentanter.

Men jeg maa bekende, at jeg ogsaa ser en af Aarsagerne til det juridiske Opgørs uheldige Forløb i selve den Udformning, de paagældende Love har faaet. Værnemagerloven er efter min Mening ikke tilstrækkelig konsekvent og vidtrækkende, men navnlig vil jeg gerne paapege nogle Svagheder i Straffelovstillægget af 1. Juni 1945, idet jeg naturligvis erkender selv som Medlem af Regeringen at være medansvarlig derfor. Havde vi før Vedtagelsen haft de samme Erfaringer som nu, tror jeg, vi vilde have valgt en Lovgivning, som laa nærmere den norske. Som bekendt blev i Norge et langt større Antal Landssvigere inddraget under deres Udrensningslov, saaledes at ogsaa Folk, der f. Eks. havde vakt Forargelse ved deres Samkvem med Fjenden eller havde givet ham mindre Haandsrækninger end dem, der herhjemme rejses Tiltale for, kan straffes; til Gengæld er Strafferammerne videre, idet de rangerer lige fra Bøde til Livsstraf. Jeg tror i Dag, at vi med en tilsvarende Lov i Haanden vilde have ramt de aandelige Bagmænd langt sikrere, end vi nu gør, og at vi bedre vilde have placeret de mindre Forbrydelser i Forhold hertil. Det virker grotesk, at Folk som Brødrene Bryld skal slippe med samme Straf som en ganske ligegyldig Vagtmand eller lignende. Og dertil kommer, at en Række Mennesker, som nu helt er gaaet Ram forbi og i

Dag kan blive valgt til Formænd i Mejeri-bestyrelser o. lign., i hvert Fald vilde have været stempet efter Fortjeneste. Det er ikke de daarligste Elementer i Folket, som føler sig forarget over, at Staten ikke har et Udestaaende med dem, som under Krigen tydeligt viste deres Foragt for vort Folkestyre og deres Redebonhed til at følge Hitler.

Man kunde efter disse Bemærkninger spørge, hvorfor jeg da ikke har villet medvirke til de Forslag, den nuværende højtærede Justitsminister har stillet om en Revision af Straffelovstillægget. Jeg skal svare, at disse Revisionsforslag ensidigt tog Sigte paa en Mildnelse af Straffene for dem, der allerede var omfattet af Loven, men ikke tilsigtede den samtidige Udvidelse af de strafværdiges Kreds, som jeg maa anse for et nødvendigt Led i en Revision. Paa det Tidspunkt, Revisionsforslagene blev fremsat, var der ikke Mulighed for en total Omlægning af Lovens Princip, og selv om jeg altsaa indrømmer, at jeg i Dag tror, vi havde været bedre hjulpet med en Lov af en lidt anden Karakter, nu hvor vi har set dens Virkninger, mener jeg dog, at det Straffelovstillæg, vi har faaet, ret fortolket og forvaltet kunde være blevet i hvert Fald et brugbart Redskab til at opnaa et klarere Opgør end det, vi har været Vidne til.

Naar jeg fremdrager disse Spørgsmaal, er det, fordi jeg anser det for yderst vigtigt, at dette høje Ting stadig følger Opgøret med vaagen Opmærksomhed, og jeg vil benytte Lejligheden til at bede den højtærede Justitsminister om at give Meddelelse om, hvor mange Sager der til Dato er afsluttet, og hvor mange der staar tilbage, baade i Henhold til Straffelovstillægget og til den saakaldte Værnemagerlov.

Samtidig vil jeg bede den højtærede Justitsminister redegøre for, hvor mange Mennesker der endnu sidder fængslet i Henhold til den Undtagelseslovgivning, der blev gennemført under Besættelsen. Det forekommer baade mærkværdigt og forargeligt, at det endnu ikke har været muligt at gennemgaa de uklare Sager af denne Art, som forelaa ved Krigsafslutningen. Jeg kan ikke se andet, end at Staten paatager sig et stort Ansvar ved at holde de paagældende Personer indelukket i Aarevis, efter at de tysk dikterede Undtagelseslove er ophævet. Det maatte i hvert Tilfælde være muligt, at man paa et langt tidligere Tidspunkt havde sat dem paa fri Fod, medens en nærmere Granskning af deres Sager blev gennemført.

Hidtil har jeg beskæftiget mig med den Del af Udrensningen, som man kan kalde